

Què fem ací al mig?

Aquest cap de setmana hi ha hagut, novament, manifestacions per a evitar el tancament de TV3. Però durant la setmana, s'havia tancat l'Avui, que ja no arriba al País Valencià. Hi ha dies que em demane què fem ací al mig.

La paradoxa que molts valencians vivim amb un punt de sorpresa és que el famós projecte de mercat comunicatiu de la llengua catalana es va esvaint cada dia que passa, i no necessàriament per culpa del PP. En aquest sentit, el colp que significa la retirada del diari 'Avui' dels quioscos valencians és tremend. Entenc que l'empresa editora, a la qual he reiterat sempre el meu respecte, simpatia i estimació, haja de retallar el pressupost. I entenc que vendre una part de 400 exemplars és vendre molt poc. Però el gest és significatiu (els 200.000 euros l'any que diu que els costa no enfonsaran el diari, segur) i fa mal. Fa mal perquè, al País Valencià, no fa tant s'hi veien amb plena normalitat els quatre canals de la Corporació; Cultura03 hi venia, segons ells amb èxit, la revista Nat; el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura feia les seues enquestes també en territori valencià; El Punt hi tenia un setmanari propi i l'Avui hi arribava puntualment. I ara no hi ha Nat ni Baròmetre, els canals de la Corporació ja no es veuen en bona part del país, El Punt ha tancat el setmanari i l'Avui ja no s'hi pot comprar. Hi ha, evidentment, contrapartides valencianes de pes. La Universitat de València posa al carrer la millor revista de ciència imaginable, Mètode, que arriba a tot arreu. El Temps continua abanderant la idea d'informar des de tot el país per a tot el país (d'una manera minoritària, si voleu, però també tenaç i imprescindible) i demostrant que això es pot fer. Editorials com Bromera han consolidat amb contundència el mercat del llibre en la llengua pròpia i fins i tot apunten cap als eBooks. O tornen a aparèixer iniciatives de base local i comarcal en el món de la ràdio o la televisió tan interessants com el canal Nord TV de Morella. Encara més. La ILP 'Televisió sense fronteres' ja ha aplegat més de 300.000 signatures i la gran majoria són valencianes. És cert que cal el darrer esforç per a arribar al mig milió, però la dada, l'enorme quantitat de valencians que signa en favor de TV3, demostra que no parlem necessàriament de minories quant a l'acceptació dels productes que vénen de dalt. La pregunta de què valen tots aquests valencians si no compren diaris, solament la puc respondre amb una altra pregunta: què va ser primer l'ou o la gallina? Vull dir, quan comprar un diari és un acte de fe i gairebé d'heroisme, perquè no parla de tu mai i has de recórrer mitja ciutat fins a trobar-lo. Vist, per això, amb quina alegria tan desacomplexada des del Principat s'acumulen les decisions contràries a l'espai nacional de comunicació no és estrany que tornen a sentir-se amb força al País Valencià les veus que parlen de la 'utopia prescindible' dels Països Catalans o fins i tot de l'àmbit cultural comú. Hi ha qui opina que, pel cas que ens fan, més val oblidar-los i treure'ns així l'estigma del catalanisme local. Però el mal és que la utopia dels Països Catalans potser és prescindible per al Principat, però, si es perd entre nosaltres, em tem que no siga un colp mortal per al País Valencià. Colp, a més, que no veig clar que servezca de res. Perquè l'acatalanisme ja s'ha provat al País Valencià. Fa dècades que el Bloc Nacionalista Valencià, el principal representant del nostre nacionalisme, practica una política acatalana molt ben travada. Díficilment podria anar més enllà sense caure en l'anticatalanisme, que és la ratlla que no traspasaran mai. I, tanmateix, aquesta política no l'ha tret de la marginalitat institucional, sinó als ajuntaments. En vist d'això, jo diria que, seguir per la via de prescindir encara més del marc cultural, lingüístic i, si cal, polític, no assegura tampoc res als valencians, ni tenim cap prova que siga beneficiós. Ara, dit això, i aquest és el canvi d'aquests darrers mesos, continuar apel·lant a la unitat de la llengua, la cultura, el mercat, la nació i el sursum corda, mentre el Principat multiplica les proves de desatenció, és, de veres, depriment i trist. Cosa per la qual, més enllà de fer la feina del dia a dia, no pare de demanar-me què fem nosaltres ací al mig, en ple 2010. Hi ha ningú que tinga cap idea brillant? O cosa més bàsica encara: hi ha ningú, a dalt o a baix, que tinga interès a parlar de tot això?

25 gener 2010

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
Enllaç permanent